

вление слѣдоваха; тъй щото тѣ възлѣзоха еще единъ пѣть всичкѣхъ коріѣхъ, ся намѣриха пакъ изново предъ голыйтъ пустынякъ, възвърнаха ся еще единъ пѣть, и, слѣдъ като ся въртѣха и вървѣха доста время, съзрѣха еднѣ свѣтлинѣ прѣзъ клоноветѣ.

— Добръ! ето, нѣ една кѣща, каза Германтъ, и людіе събудены вече, защото има огнь запаленъ. Ще каже чи съмнува вече, е?

Но това не бѣ кѣща: това бѣ тѣхнийтъ огнь, който бѣха покрили при трѣгваніето си, но който ся бѣше пакъ запалилъ отъ вѣтрецѣтъ.

Тѣ бѣха ходили два часа за да ся намѣрятъ пакъ на сѣщото мѣсто.

XI.

ПОДЪ ЯСНОТО НЕБО.

Този пѣть азъ вече ся отчайвамъ! каза Германтъ като тропна съ кракѣтъ си. Насъ ни сѣ магіосали, за това нѣма вече съмнѣніе, и ный едвамъ ще можемъ да излѣземъ отъ тука когато вече изгрѣе и слънцето. Треба това мѣсто да е *діаволенсано*.

— Хайде, хайде, не треба да скѣрбимъ и да ся смущаваме, каза Марійка; станжлото е станжло, треба да го истърпимъ. Ный ще запалимъ